

Lujzin svet

Lujzin svet

Jedného krásneho letného dňa prišlo k jazierku mladé dievča. Chodilo sem často pretože sa tu stretávalo so svojou najlepšou kamarátkou Lunou. Bola to mačka. Čierna ako nočná obloha s jasne žiariacimi zelenými očami. Dievča vyzeralo dosť podobne. Mala tmavé kučeravé vlasy, večne strapaté a veľké zelené oči do ktorých jej dlhé vlasy neustále padali. Meno Luna dala mačke kvôli malému bielemu fľaku v tvare mesiaca ktorý mala na hrudníku. Dievča sa volalo Lujza. Bývala neďaleko jazera, v malom domčeku. Žila tam iba dočasne, počas letných prázdnin, so svojou staršou sestrou Petrou a starou mamou. Rodičia museli zostať v meste kvôli práci.

Lujza nadovšetko ľúbila svoju starú mamu. Milovala keď spolu v zime piekli medovníčky a neskôr ich zdobili sladkou polevou. So sestrou si dobre nevychádzali. Staršia sestra Petra sa o ňu nikdy veľmi nezaujímalá. Lujza to ani nepotrebovala. Vystačila si so svojou malou chlpatou kamarátkou. Nebola veľmi spoločenská. Jediný kto jej naozaj rozumel bola stará mama. Len ona vedela kedy ju čo trápi a ako jej pomôcť. No o Lune vedieť nemohla. Stará mama sa mačiek bojí a ešte je na ne aj alergická. Lujze by mačku určite nedovolila. Ani v meste by jej to len tak neprešlo kvôli ockovi. Keďsa ho Lujza spýta či by nemohla mať domáce zvieratko, odpoveď je vždy rovnaká: NIE... A čo sa týka otázky: „prečo?“ na ňu má hneď aj dvadsať dôvodov ako napríklad: smrdia, púšťajú chlpy, treba ich venčiť, kŕmiť, vodiť veterinárovi... A tak ďalej... Lujza sa zmierila s krutou pravdou že domáce zvieratko jednoducho mať nemôže. Lune vyrobila na strome niečo ako hniezdo, akurát pre mačky. Každý deň jej nosila zbytky z večere, ktoré si potajomky skrývala do vreciek.

Raz v noci sa stalo niečo nezvyčajné. Lujza sa prebudila na veľmi zvláštnom mieste. Všade navôkol bola hmla. Nevedela kde je a ani ako sa tam dostala. Vyšla z hmly a uvidela jedno nádherné miesto plné sviežej trávy a kvetov. Neďaleko bol obrovský vodopád. Keď sa otočila videla veľké dvere s nejakými číslami na okružnej kľučke. Bolo to zvláštne. Rozhodla sa preskúmať to zázračné miesto kde sa ocitla. Prešla dlhý kus cesty a zrazu počula silný zvuk. Znelo to ako zamraučanie. „Ale nie to rozhodne nemôže byť mačka, žiadna mačka by nikdy nevydala taký silný zvuk“, povedala si a snažila sa nevšímať si to. No keď sa ten zvuk ozval znova, nedalo jej to. Zvedavá Lujza musela na vlastné oči vidieť aké zviera ten zvuk vydáva. Išla rovno za nosom a

objavila obrovskú noru. Vychádzalo odtiaľ tentokrát už hlasné mňaukanie. Vošla dnu a to čo videla nebola žiadna príšera, bola to obyčajná mačka. No táto mala určite aspoň sedem metrov. Bola obrovská. Lujza podišla bližšie. A v tom momente ju spoznala. Zbadala biely mesiačik na jej hrudníku. Vedela že je to Luna, ale nechápala prečo je taká obrovská. Zrazu Luna prehovorila ľudským hlasom: „Ahoj Lujza, priniesla si mi niečo? Snáď sa má nebojíš. Predstavujem ti môj domov, Mesačné údolie. Tu som akási väčšia, pretože ja nie som obyčajná mačka, pozemská, ja som z mačacej planéty. Len tu v Mesačnom údolí sa odkrýva moja skutočná podoba. V skutočnosti som mimozemšťan či ako tomu hovoríte. Vyslali ma z mačacej planéty aby som zistila, či na tejto planéte nestroskotala vesmírna loď MP19. Ale ako vidím, tu určite nie je. Ale keď som objavila toto nádherné miesto, rozhodla som sa že tu zostanem. Rozsypala som tu vesmírny piesok ktorý mi dokáže vrátiť moju podobu.“

Lujza lapala po dychu a snažila sa pochopiť o čo tu vlastne ide. Zaujímalo ju, čo znamenali tie dvere, ktoré videla keď prišla. Spýtala sa Luny a tá jej len potichu odvetila: „Nemôžeš tu byť večne. Človek by nemal nikdy vidieť vesmírnu mačku. Kľučka na tých dverách sa otáča, keď sa dostane opäť na začiatok, budeš sa musieť vrátiť domov. Tie dvere ťa presunú k jazeru. Musíš sa tam ale dostať včas, inak zmiznú a ty sa už nedostaneš späť. Objavujú sa každý rok, a zostanú tu vždy len tri dni. Ak ich nestihneš kým zmiznú, budeš na ne musieť čakať celý jeden rok. Tak nestráčajme čas, poď, ukážem ti to tu.“

Lujza sa snažila vysadnúť jej na chrbát, ale bola príliš veľká. Skúsila sa postaviť na kus dreva, ale stále nebola dosť vysoko. Nakoniec sa vyšplhala ako po lezeckej stene. Držala sa Luniných čiernych chlupov, ktoré sa jej snažila nevytrhnúť. Konečne sa vyškrabala až na chrbát. Bol odtiaľ nádherný výhľad. Mala trochu strach, pretože bola naozaj vysoko. Pevne sa držala a snažila sa nepozerať dolu. Dostali sa až na vysokú horu, ktorú jej Luna chcela ukázať. Zotmelo sa. V ten letný večer bola nádherná obloha plná hviezd. Mesiac bol v splne. Krásne žiaril. Lujza si ľahla na Lunin mäkký kožuch a pozorovala hviezdy. Na chvíľu zavrela oči.

Keď ich znovu otvorila zbadala slnko. Bolo ráno. Prespala celú noc. Na oblohe už nebol žiaden mesiac, ani jedna malá hviezdička. Svietilo žiarivé slnko v ktorom sa Lunin kožuch nádherne ligotal. Pomaly po ňom zliezla dolu a prešla k neďalekému potôčiku. Umyla sa a napila čerstvej vody. V bruchu jej hrala hotová kapela. Od včera bola strašne hladná. A čo sa čudovala. Veď včera vôbec nič nejedla. Snažila sa nájsť zopár lesných jahôd, ale veľmi ju to nezasýtilo. O chvíľu k nej prišla aj Luna. „Som hladná ako vlk. A ak ma sluch neklame, tak aj tebe poriadne škvŕka v bruchu, však?“, opýtala sa Luna.

„Áno, ale jahody nás nezasýtia...“ ticho jej odpovedala Lujza. „Ja mám nápad!“, vykrikla Luna a zbehla po nejakej prútie. Do roboty zapriahla aj Lujza a o chvíľu mali

krásne udice. Lujza mala akurát vrkôčky ktoré jej večer pred tým ako sa sem dostala, zaplietla babička. Boli zviazané dlhou šnúrkou. Rozviazala ju a namotala na udicu. Na koniec udice priviazala dáždovku a návnadu hodila do potoka. Sadli si na zem a čakali čo sa bude diať. Stále nič. Už chceli udicu vytiahnuť z vody, keď zrazu ulovili krásneho pstruha.

Lujza sa potešila a rozložila oheň. Lune začali tiecť slinky. Lujza mala čo robiť aby jej ho zabránila celého zjesť. Keď bol rozložený oheň, pstruha napichli na palicu a držali chvíľu nad ohňom. Keď zhnedol, vytiahli ho a rozpolili na dve časti. Ochutnali, ale veľmi im nechutil. Chýbala im soľ. Lujza si spomenula, že v rozprávkovej knižke čítala o kvetoch ktoré majú rôznu chuť. Jedna chutí ako jahoda, ďalšia zas ako korenie. Povedala si, že sa skúsi poobzerať či tu také kvety nerastú. Vyšplhala sa na Lunu a tá sa vybrala rovno za nosom. Prešli dlhú cestu až sa dostali na jednu lúku. Rástlo na nej veľmi veľa kvetov. Lujza sa poobzerala či tam nie sú aj také, aké boli v rozprávkovej knižke. A naozaj. Okrem púpav a sedmikrások tam boli aj kvety, ktoré Lujza nikdy na živo nevidela. Ochutnala jeden: „Mňam, kukurica!“ Ochutnala druhý: „Fuj špenát!“ Soľ síce nenašla ale z tých kvetov sa pri tom ochutnávaní obe do sýta nejedli. Vyvalili sa na trávu a tvrdo zaspali. Bola to chyba. Keď sa zobudili, bolo už neskoro. Dvere pomaly mizli a ony boli priveľmi ďaleko aby sa k nim stihli dostať včas. Pri tej zábave si neuvedomili že nastal osudný tretí deň.

Luna musela bežať čo najrýchlejšie ako mohla aby sa tam dostali včas. Na cestu Lujza zobrala starkej kyticu zázračných kvetov a vyliezla Lune na chrbát. Tá sa rozbehla tak rýchlo ako mohla. Už boli skoro tam, už videli neďaleký vodopád aj zahmlené dvere. Prišli až k nim. Lujza Lunu objala, zavrela oči a spolu vošli do dverí. Keď ich otvorila videla jazero a vedľa seba nemala veľkú hovoriacu mačku, iba malú rozkošnú čiernu guľku chlupov, z ktorej na ňu pozerali dve veľké zelené oči. Na proti jej išla Petra. „Ty máš mačku? Tá je rozkošná“ povedala Petra a zdvihla Lunu do rúk. Lujza na ňu udivene pozerala.

„Myslela som že mi budeš nadávať, že sa bez dovolenia starám o zvieratko. Však to neprezradíš?“ s nádejou na ňu Lujza pozrela. „Samozrejme že nie, aj ja by som chcela mať nejaké zvieratko“, povedala Petra. „Počkaj, ty sa nedivíš kde som toľko bola?“, spýtala sa Lujza. „Nie, veď si bola preč len niekoľko minút. Prečo by som sa mala diviť?“, povedala Petra a nechápavo sa na Lujzu pozrela.

Vtedy to Lujze došlo. V mesačnom údolí plynul čas oveľa pomalšie. Lujza sa usmiala na Lunu. Spomenula si že pri brehu zostala kytica zázračných kvetov, no keď k nim prišla, zistila že sú to obyčajné slnečnice. Vďaka Lune sa zblížila s Petrou a začala si uvedomovať, že obyčajné veci môžu byť v skutočnosti zázračné, záleží len na tom z akého uhlu sa na ne pozeráme.